

עד שתכלה / אברהם מייטלים

הם פלשו לנו לבתים, דרך הדלת הראשית.
וכל אחד פגש אותם,
פנים אל פנים.
הם נכנסו, ואנחנו הכנסנו,
בלית ברירה כמעט.
לאחר שבוע של יציאה מהבית, והתכנסות בצילה של האמונה,
יצאנו למלחמה עליה. יצאנו שוב,
למלחמה, ברוע שכמותו לא חווינו,
יצאנו להלחם, על הבית שלנו.
ההרגלים השגרה
הפרדיגמות החול
הפשוט הרגיל
הקבוע
שנכנס אלינו לבית, לאוזניים, לעיניים, ללב ולתודעה.
מצוותה עד שתכלה רגל מהשוק
ולפתע, ברגע, קריסה
והקרקע נשמטת תחתינו.
וכיכר השוק הומה וכיכר השוק עמוסה
ואז ההרגלים כלו ממנו
ונותרה ריקה,
ונרות קטנים מבצבצים ותקווה של אומה,
שחוזרת לראשיתה,
למקום של אי וודאות,
למרחב בו הדברים אולי כבר לא כל כך מובנים מאליהם.
אבל איתם יש גם תום שחוזר, כעובר שיוצא ממעי אימו,
וכאילו הכל מחדש. והחדש הזה, כואב כצירי לידה.
ואיש נקרע מביתו,
מהאישה שלו, מילדיו שלו,

ודומה שדבק במשהו אחר.
ואישה שנקרעה מהאיש שלה,
וכאילו ממשיכה בשלה.
ואין בית. ואין משפחה.
ויש שליחות,
ואין תחושה. יש משימה,
כולם ביחד,
ואתה לבד.
ולב שנקרע לשניים. חציו אשם וחציו לשם שמיים.
הרצון לתקן את הקרע ולתפור אותו אט אט.
ובד בבד לשהות בו בקרע, לשבת בחושך.
כן יש תקווה שהאור מוסיף והולך. אבל אנחנו במציאות שלפעמים האור
רק גורע וגורע.
וכל נר, וכל איש וכל בית.
מתכנסים, הולכים ועולים.
ומין מעגל שכזה, של גאולה ותקווה,
עצמאות ובניין תורה ושמחה אור ותשועה.
ואנחנו במעגל הזה של חגים של העבר וחגים של העתיד,
כאילו ההווה כבר ידוע וקיים.
עד שההווה שהוא קצת חמקמק לפעמים מרים את הראש ושואל שאלות על
הפרות הקדושות שלנו.
ואנחנו נחבק אותו, ונתייחד איתו ונדליק איתו נר,
ונזכור,
ולא נשכח, כי פשוט אי אפשר.